

at blive til Virkelighed; men ligesom det forekommer os at være en Ære for de danske Kvinder, at de har været de første i Europa, som har gennemført en samlet Udstilling af kvindeligt Arbejde og gjort det med Held, saaledes mener vi, at det er en endnu større Ære at bruge Frugten af denne Udstilling til Udgangspunkt for et omfattende og storladent Formaal. Den, der har virket for en Samfundssag og bragt den et og andet Offer, vil have mærket, hvor dette uvilkaarligt varmer Hjærtet, udvider Blikket og bliver til noget i En, som ævner at bære op over det Personlige og det Egne, og denne Glemmen sig selv i et Arbejde for Andres Vel tror jeg, er noget af det bedste, der forundes Mennesker at føle. Sætter man sig et stort Maal, som ved Samarbejde maa og skal naas, saa ligger der noget højnende i selve Tanken, og derfor naas Maalet som oftest. Naar det foreslaas at bruge Udstillingens Kapital til givne filantropiske Formaal eller til Alderdomslegater og -sligt*), saa er dette naturligvis meget kønt og godt, men er det ikke lidt for nemt? Skal der ikke arbejdes videre? Jeg kommer derved til at tænke paa et Ord, som en af vore største Industridrivende sagde til mig forleden: „Det danske Folk bestaar snart af Legatstiftere og Legatsøgere“. Der er i hvert Fald i en saadan Plan ikke nogen ny Impuls, som i forøget Grad kan bringe Kvinderne til at føle sig som Borgerinder, hvis Udviklingsævine, der maa regnes med. Og den Impuls er der — maa der være — i Tanken om at faa rejst en „Kvindernes Bygning“, der vil skabe nye Værdier og Erhvervskilder, vil bringe Penge i Omløb og sætte Kræfter og Evner i Bevægelse.

Og nu selve Bygningen! Man savner et Knudepunkt, der kan samle de kvindelige Arbejds- og Aandsinteresser under eet, saasom „Kvindelig Læseforening“, „Dansk Kvindesamfund“ o. l., ja, man har end ikke en Forsamlingssal, et Mødested, hvor Planer og Forsæt kan drøftes. Og hvad der er af ligesaa stor Vigtighed, man kunde i en saadan Snl. afholde temporære Udstillinger for Husflid og Industri, hvad der vilde være af uberegnelig Værdi for de mange dannede Kvinder, der gerne vil arbejde og fortjene noget i deres Hjem, men som nu ved forskellige Forhold har vanskeligt ved at faa deres Arbejde fordelagtigt afsat, for ikke at tale om vore Bilandes ejendommelige og smukke Husflid, der kunde beskyttes og drages frem til Glæde for Udøverne og for Moderlandet. Og dernæst — denne Sommers Udstilling med dens gode Restauration har vist, at der vilde udfyldes et Savn, hvis der var et Sted, hvor Damer kunde ty hen for at tilbringe et Par hyggelige Timer, hvor Blade og Tidsskrifter kunde læses, og hvor arbejdende Kvinder, som i deres Arbejdstid kun altfor ofte lever af Smørre-

*) Hentydningen gælder et Par af de andre Forslæg.